

A photograph of a classroom where several children are sitting on the floor, drawing on large sheets of paper. One child is drawing a person, another is drawing a musical instrument, and others are drawing abstract shapes. The classroom has wooden floors and purple metal frames for tables and chairs.

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

OSNOVNA ŠOLA DESTRIK-TRNOVSKA VAS

junij 2011

Drage učenke in učenci!

Glasilo Sončni grič vsako leto znova potrjuje, da je odločitev o izdaji glasila pravilna. Vaša ustvarjalnost in domišljija ne poznata meja. Predstavljena so vaša literarna besedila in likovni izdelki. S pomočjo mentorjev je glasilo pestro in ponuja veliko zanimivega branja. Letos je bogato tudi z likovnimi izdelki, pri katerih ste bili zelo inovativni, ustvarjalni, kreativni in domiselni. Veseli me, da lahko na ta način predstavimo delo otrok iz vrtca in učencev šole ter upam, da vam bo to glasilo vzpodbuda za nadaljnje delo. Zahvaljujem se vsem mentorjem za prispevek pri nastajanju izdelka, ki je pred vami. Upam, da boste Sončni grič radi prebirali.

Ob tej priložnosti vam želim prijetne, brezskrbne in razigrane počitnice.

Ravnatelj:
mag. Drago Skurjeni

Janežovski Vrh

Tam gori prelepi Janežovski Vrh stoji,
tam se hiša naša v soncu blešči.

Lepota njegova se v jutranji rosi svetli,
še lepši je takrat,
ko se s sinjega neba
pesem ptic oglasi.

Šumenje gozdov, potoka valov,
z vseh strani s hribovjem obdan,
to lepoto tvojo vidim vsak dan.

Poznan si po vinu, z gorico obdan,
še lepše je petje klopotca,
ki se jeseni sliši vsak dan.

Meni živeti tu je lepo,
s tabo lepoto deliti, res je tako.
V zimski idili ves se bleščiš,
z mano zimske radosti na snegu deliš.

Matjaž Emeršič, 7. a

Biš

Rada sem v Bišu,
ker to je moj kraj in tu vedno je raj.

Skozi Biš lep potok se vije,
ki se potem v Pesnico izlije.

V našem kraju gasilski dom stoji,
da gasilec lahko reši vse ljudi.

Tukaj živi veliko ljudi,
tudi prijatelji smo vsi.

Vedno si radi pomagamo,
ovire skupaj premagamo.

Ko kam odidem,
še raje nazaj pridem,
ker Biš je moj dom
in nikoli ga zapustila ne bom.

Venesa Kuhar, 7. a

Čudežni stroj, Dijana Potrč, 6. a, linorez

Barve, Mirjana Koser, 8. b, oglje

Intervju z našim velikim pesnikom

Danes vas ljudje poznajo kot največjega pesnika. Ste ponosni na to? Kaj občutite, ko slišite ob vašem prazniku peto pesnitev, ki ste jo napisali?

Seveda sem ponosen. Zelo sem vesel, da so samo zame naredili tako velik praznik. Prav tako pa se mi zdi super – če se lahko tako izrazim – da so otroci oz. učenci en dan doma, to mi je res zelo všeč.

Ali imate kakšno skrivnost, ki bi jo delili z nami?

Uh, imam veliko preveč skrivnosti in če bi vam hotel povedati vse, bi trajalo predolgo. Lahko pa vam izdam eno. Nikoli nimam obutih dveh enakih nogavic, vedno se potrudim, da izberem različni barvi, če pa že ne barvi, pa vsaj, da imata različna vzorca. To mi prinaša srečo.

Zakaj ste si ravno pri Zdravljici omislili, da bo likovna pesem? Zakaj si tega niste omislili pri Povodnem možu?

Zdravljica se mi je zdela veliko primernejša za likovno pesem. Zraven tega pa ... ali veste, kako težko je pisati v obliki povodnega moža ... Ne pozabite prišteti še cilindra.

Kaj pa vaše ljubice, bi nam želeli kaj povedati o njih, ali boste to obdržali zase?

Kaj pa vem, mogoče bi bilo bolje, da to ostane skrito javnosti. Samo en namig, govori se, da sem imel veliko ljubic, no ... to ne bi komentiral. Pomembno je le to, da veste, da sem resnično ljubil samo eno.

Vaša podoba je na dveh evrih – to najbrž veste – kaj menite o tem?

Super, kaj naj rečem, nimam se nad čem pritoževati. Mogoče bi bilo dobro razmisliti, da bi me natisnili na malo večjo vsoto.

Hvala za vse. Za konec, bi še radi kaj sporočili bralcem?

Toliko stvari je, ki bi jih rad sporočil. Če pa si že moram izbrati eno, bi ljudem sporočil, naj berejo moje slavne Poezije.

Eva Hrastar, 9. a

Zakaj imam tako majhen repek

Nekoč je na polju živela zajčja družina. Mama zajklja je imela tri sinove. Dva sta bila iste starosti. Ko sta nekega dne brata odšla v šolo, je bil mali zajček zelo radoveden, saj je veliko spraševal. Enkrat pa je vprašal mamico, zakaj ima tako majhen repek. Mamica mu je odgovorila, da zato, ker je še majhen. »Zakaj pa sta moja brata tako velika?« »Zato, ker sta se prej skotila in sta večja.« Ko sta se brata vrnila iz šole, je mama imela pripravljeno kosilo. Mali zajček je rekel: »Danes bom jaz pojedel največ, da bom velik.« In res je bilo tako. Pojedel je zelo veliko in tako je postajal vedno večji. Čez eno leto pa je tudi on začel hoditi v šolo in postal je prvošolček. Po kosilu so odšli v sobo, da bi si malo odpočili. Mali zajček, sedaj že večji, je vprašal bratca, če lahko spi z njima. Bratca sta z veseljem odgovorila: »Seveda, saj smo sedaj enako veliki. Skupaj se lahko zabavamo, se igramo in se poveselimo.« Tako je srečne pravljice konec in počil je loncec.

Melani Cafuta, 3. a

Želva, Tjaša Belšak, 2. a, glina

Kenguru in svinčnik

Nekoč je kenguru želel narisati risbo. Iskal je svinčnik, a ga ni in ni našel. Prišel je do bobra, ki je glodal les. Vprašal ga je, če se da z lesom risati. Bober mu je odgovoril, da ne. Odšel je do domačije. Tam je videl psa, ki je grizel kost. Ko ga je kenguru vprašal, če se s kostjo da risati, se je pes razjezil, ker se je zbal, da mu bo kost vzel. Pozneje mu je vseeno povedal, da se s kostjo ne da risati. Skoraj je že obupal, ko je pod drevesom zagledal svinčnik.

Miha Kokol, 3. a

Živalska figura, Nika Gregorec, 2. a, glina

Cvetoči travnik, Anej Dominko, 3,5 let,
tiskanje, vodene barve, vrtec Trnovska vas

Počitnice

Med počitnicami sem bila z atijem v Termah Ptuj. Kopala, potapljala in skakala sva v vodo vse do teme. Bilo je zelo lepo. Ko sem prišla domov, mi je psička Bela navdušena skočila v naročje. Potem sem se uredila za spanje in šla k muci Kepici. Vzela sem jo iz košare ter jo pocrkljala. Nekaj časa sem še gledala televizijo, potem pa sem odšla spat. Sebi in atiju sem zaželela lahko noč.

Judit Kovačič, 4. a

Dan ob ribniku

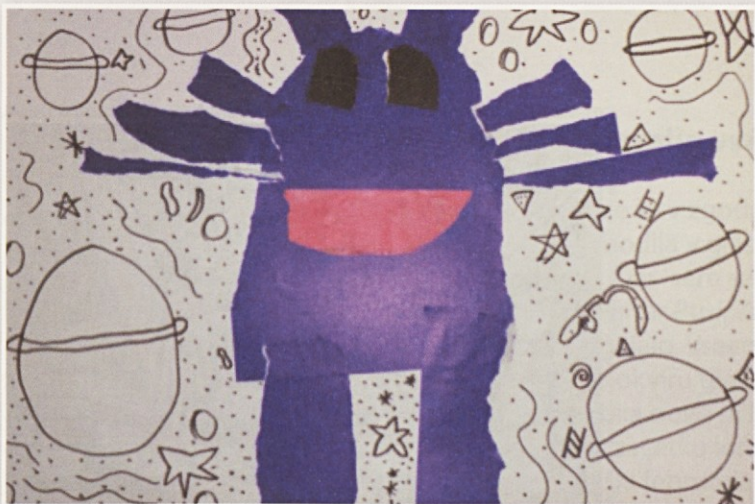
Bil je lep sončen dan. Kuža Luža, muca Maca in zajec Kiko so se šli igrati k ribniku. Kuža Luža je bil toliko pogumen, da se je šel kopati, a naenkrat je začelo deževati. Zajec Kiko je rekel: »Pojdimo domov.« Kuža Luža se je strinjal. Muca Maca je rekla: »Pohiti, ker me zelo zebe.«

Miha Gregorec, 3. a

Panda in lonček

Nekega popoldneva je panda postala žejna. Poiskati je šla lonček. Iskala je v kuhinji, kopalnici, spalnici in dnevni sobi. A lončka ni bilo nikjer. Na glavo je obrnila hišo, vendar lončka ni bilo. Vprašala je vse prijatelje, a ga nihče ni videl. Šla je na goro lončkov in ga zagledala na najvišjem vrhu. Bila je zelo vesela, da bo lahko spet pila vodo, sok in bo lahko lonček pokazala svojim prijateljem.

Tjaša Krepek, 3. a

Vesoljček, Metka Fridl, 2. a, kolaž, flomaster

Koala in zvezek

Nekoč je živela koala. Živela je v ljubki hišici zraven gozda. Tam sta živeli tudi zebra in žirafa. Bile so dobre prijateljice. Vsak dan so se igrale. Nekega dne koala ni našla zvezka, saj ni vedela, kakšen je. Tudi zebra ni vedela, kaj je to. Potem pa sta se domislili: »Grev vprašat žirafu.« Ta je prineseno stvar poznala. Rekla je: »To je zvezek.« Začudeno sta ga pogledali. »Kaj pa naj z njim počnem?« je vprašala koala. »Pojej ga,« ji je odgovorila zebra. Žirafa jima je povedala, da v njega lahko pišeš in rišeš, tako kot to počnejo otroci. »A tako, ko pišejo tiste smešne in zavite črke?« je rekla koala. »No, potem se bom kar lotila dela.« »Imaš barvice in svinčnik?« jo je vprašala žirafa. »Ja, imam.« Tako se je koala naučila, kaj je zvezek. Zdaj s prijateljicama, zebro in žirafu, riše ter piše tiste smešne in zavite črke. Koala pa tudi zapiše stvari iz današnjega dne.

Maja Kocbek, 3. a

Poletje

Nekega poletnega dne so se kuža Henri, žaba Rega, muca Maca in zajček Lumpi odpravili k ribniku. Kuža Henri in žaba Rega sta se odločila, da se gresta kopat v ribnik. Ko je kuža Henri hotel skočiti v ribnik, se je moral najprej preobleči v kopalke. Oblačila je kar vrgel na moker travnik. Muca Maca in zajček Lumpi pa sta se odločila, da bosta počakala, da neha deževati. Kužka Henrika ni nič motilo, če dežuje. Muca in zajček pa sta rekla, da se bosta šla sončit, ko bo nehala deževati.

Melani Cafuta, 3. a

Zima, Gabrijela Herega, 2. t, batik

War is Completely Useless

War is completely useless.
Although I must say,
When there's no choice,
There's no other way.

For what it's ours,
We should stand.
No matter,
If it's an animal or our land.

No people in the world
Shouldn't fall asleep with eyes,
Full of tears,
And with heart,
Full of fears.

No war hero
is hero to the other side.
You hope that the one you love,
Has somewhere his own guide.

When a child loses someone,
Whom he loves the most,
He knows,
They'll always be there,
Even as a ghost.

So we should try,
Put wars in the past.
We must all be
Happy and last.

Aleksandra Milošič, 9. a

Vila pomladi, Neja Hrastar, 7. b, barvni linorez V2

Razmišljanje o Malem princu

V trebuhu si kot na raketi. Ko si dovolj star, da odideš na svet, se tvoje potovanje začne. To potovanje pa ni večno. Ko se telo odloči, da noče biti več na potovanju, zaustavi srce in duša lahko vstopi na povratno raketo, prazno telo pa pusti na Zemlji. Ko pride v nov svet, v nebesa, živi enako življenje kot prej. Telo na Zemlji vzbuja žalost, vendar je ne bi smelo, saj je duša vedno s svojimi najbližjimi.

Aljoša Repinc, 5. t

Ko se rodimo, nikar ne mislimo, da bomo na Zemlji večno. Nekega dne, ko boš umrl, bomo žalovali za teboj. Naše telo bo umrlo, a duša bo še vedno živa. V vseh boš videl dobroto, prijaznost, nikoli ne boš videl ničesar slabega.

Sara Repinc, 4. t

Flavta me spremlja vsak dan

Zraven šole, hip-hopa in spremljanja športa sem se že v zgodnjih letih navdušila za glasbo, zato so me starši vpisali v glasbeno šolo. Na začetku sem hodila v glasbeno pripravnico. Spomnim se, da smo morali na nek koncert in sem slišala igranje flavte, kjer sem se, 'zaljubila' v ta instrument. Pri osmih letih sem začela igrati flavto v glasbeni šoli Karol Pahor Ptuj. Začetki so bili težki, saj je bilo potrebno delati vaje s trebušno prepono, kar mi ni vedno ugajalo. Vseeno sem prvi in drugi razred flavte končala z odlično oceno. Na koncu drugega razreda sem v okviru glasbene šole že nastopila na pomembni prireditvi v Kidričevem. V tretjem razredu sem dobila novo učiteljico. Prejšnja učiteljica ji je povedala, da sem nadarjena. Tako mi je nova učiteljica že na začetku letošnjega šolskega leta povedala, če bom igranje flavte pridno vadila eno uro na dan, bom šla februarja na tekmovanje v Beograd. Pripravljala sem se na nastop, a dva tedna pred tekmovanjem mi je nastop preprečila huda bolezen. Žal sem se tekmovanju morala odpovedati, saj ne bi zmogla dolge poti, pa tudi za nastop še nisem bila dovolj močna. To me je zelo razočaralo. Učiteljica mi je obljubila naslednje tekmovanje v Požarevcu in spet sem se dva meseca pripravljala. V spremljavi s klavirjem sem vsak dan vadila v glasbeni šoli, saj smo imeli korepeticije. Vadila sem pa seveda tudi doma.

Končno je prišel dan, ko smo se s starši, korepetitorjem, z učiteljico in ravnateljem odpravili v Srbijo. Vozili smo se 7 ur in potem končno prispeli v Požarevac. Še isti večer smo tam imeli generalko in potem smo ob deseti uri zvečer odšli spat.

Zjutraj sem bila na vrsti ob deveti uri (prva v svoji kategoriji), zato sem se morala zbuditi že ob pol osmih. Vsa zaspana sem odšla na zajtrk, vendar zaradi vznemirjenja nisem mogla jesti. Po zajtrku smo se odpravili v glasbeno šolo Stevan Mokranjac, na kateri je potekalo tekmovanje. Pred nastopom sem zaigrala še tonsko vajo. Prišel je trenutek nastopa. Obe skladbi sem zaigrala tako dobro, kot sem se naučila in mojih pet minut programa je hitro minilo. Vsi smo bili zadovoljni z nastopom. A morali smo počakati dve uri in pol do objave rezultatov. Malo pred objavo je ravnatelj naše glasbene šole izvedel rezultate in mi povedal, da sem osvojila srebrno priznanje s triindevetdesetimi točkami (od sto možnih točk). Tako sem bila na koncu peta. Z uvrstitvijo sem zelo zadovoljna in rada se spominjam tega tekmovanja. Upam, da se bom tudi v naslednjem šolskem letu udeležila kakšnega glasbenega tekmovanja.

Vita Volgemut, 6. a

Gore, David Majcen, 7. a, barvni linorez V2

Dnevniški zapis Franceta Prešerna

Ljubljana, 8. februar 2009

Ne vem, kako je to mogoče. Sedim na tleh v čudno opremljeni sobi in pišem s peresom, s katerim sem imel veliko težav, preden sem ga dobil.

Moje čudaške prigode so se začele danes zjutraj, ko sem se naenkrat znašel na pokopališču. Spomnim se samo, da sem zaprl oči in že sem sedel na grobu. Ozrl sem se naokrog in videl, da na nagrobniku piše:

France Prešeren

3. 12. 1800–8. 2. 1849

Sunkovito sem vstal. Ampak kako lahko sedim na grobu s svojim imenom, z rojstnim datumom in letošnjo letnico? To mora biti napaka. Nenadoma sem opazil, da sem gol. Iskal sem svojo obleko, a je nisem našel. Pomislil sem, to postaja vse bolj čudno in čudno. Poiskal sem izhod s pokopališča in upal, da ne bom srečal koga znanega.

Stekel sem v smeri svojega stanovanja. Vedel sem, da bom tam našel čisto obleko. Toda ulice so izgledale popolnoma drugače. Le kje sem, sem se spraševal. Ljudje so me začudeno opazovali in se smejali. Tudi oblečeni so bili drugače in zelo nenavadno so govorili. O moj bog, videl sem mlado dekle, ki je kazalo noge! Kaj se ji je zgodilo? Verjetno ji je kdo ukradel vrhnja oblačila, da hodi naokrog samo v spodnjem perilu.

Zmajujoč z glavo sem se napotil proč od velike množice, ki je, zbrana na trgu, stala okrog kipa. Mislim, da so imeli nekakšno proslavo. Kip se mi je zdel nenavadno znan, a ni bil iz mojega časa. Prav tako sem bil predaleč, da bi prepoznal silhueto.

V ogromni in nenavadni stavbi me je začudena prodajalka hotela obleči samo v spodnje hlače. Pa naj neha »zijati« vame, sem si mislil. Že res, da sem nag, toda tudi ona brez vrhnjega krila ni ravno spodobno oblečena. Pa kaj se je vsem zmešalo? Po dolgem pregovarjanju prodajalke sem se le pustil obleči samo v tiste hlače, čeprav so mi bile pretesne.

Ko sem zapuščal stavbo, sem opazil nenavaden papir na vratih. Na njem je pisalo, da bo na trgu proslava ob 160. obletnici Prešernove smrti. V mislih sem ugotovil, da mi je ostalo samo nekaj možnosti. Prva – dokončno in absolutno se mi je zmešalo. Druga – najverjetneje samo sanjam. Tretja – sem v nekakšnem časovnem stroju. Četrta – verjetno so se zdravniki zmotili in mi namesto zdravila dali piti vina ter sem pijan kot gromska strela. Ne vem, katera možnost zveni najboljše.

Odpravil sem se iskat pergament in pero, vendar moje najljubše prodajalne več ni bilo. Ker sem vedel, da sem v mestu, saj je bilo preveč ljudi za vas, sem se odločil poiskati vas in kakšno kokoš, ki bi mi bila posodila svoje pero.

Mislil sem, da so se, če se je vse spremenilo, prav gotovo spremenile tudi vasi. Zavil sem v neko stavbo in mimoidočo gospo vprašal, če imajo tukaj kokoši. Žena mi je pokazala pot in zahvalil sem se ji. Toda tam so bile samo nekakšne vreče in nobene kokoši. Vprašal sem gospoda, ki je prišel mimo, in odgovoril mi je isto. Očitno so se spremenile tudi kokoši, sem razmišljal. Odprl sem vrečko, toda name je začela vpiti gospa v belem plašču. Ko sem ji razložil svoj namen, me je samo debelo pogledala in me napodila. Dandanes, sem pomislil, ne moreš dobiti več niti preprostega peresa.

Nadaljeval sem pot po ulici. Končno sem našel hotel, saj sem bil po celodnevni dogodivščini precej utrujen. Receptorki, ki nikakor ni hotela razumeti, da hočem sobo, sem moral seveda dati lažno ime. Lahko bi še omedlela, če bi izvedela, da pred njo stoji dvesto let star človek. Prosil sem jo za pero, pa mi je ponudila nekakšne svinčnike, ki pišejo modro.

Tako zdaj sedim v svoji sobi in upam, da se bom vrnil v svoj čas, se zbudil ali pa se streznil.

Aleksandra Milošič, 9. a

★ Soba ★

Soba je nekaj posebnega, nekaj kar vsak ima. ~ ★ ~

Velika ali majhna, široka ali ozka. Je čisto vseeno. Vsak, ki jo ima, jo ljubi = dna srca. ~ ★ ~

V njej si miren in sproščen, ves svet je tvoj in ti njegov. Odhajaš v sanje med oblake, nove sobe videti.

Soba ima skrivne kotičke, ki poznaš jih samo ti. Naivečie veseleje imaš če

sam jo opremiš, urediš.
Z metaljčki, rožicami, zajčki
z vsem, kar si želiš.

~ ★ ~

Soba nam potem vse daje, nas nas sprejema, nas objema, nas segreva in pomirja ter tolaži v težkih dneh. Ker tako tega naredi, vračamo ji tudi mi. Sesalec in takšne podobne reči, ki za omenjati jih ni, v roke vzamemo ter jo božamo in čohamo, saj tudi njo kdaj kaj srbi.

~ ★ ~

Soba moja najboljša prijateljica je, o meni ve vse. Zato soba rečem. Jahanke je to, da rada te imam kot cunami močno.

~ ★ ~

Neja
Hrastar

Neja Hrastar, 7. b

Gozd, Tadej Razlag, 1. t, slikanje

Detektivka Mija in izgubljeni psi

Nekoč je živela detektivka Mija. Zelo rada je raziskovala zapletene primere in skrivnosti. Spoprijela se je tudi z najbolj grozljivimi primeri.

Ponoči, ko so že vsi sladko spali, sta se prikazali senci in odpeljali vse pse na vasi. Zgodaj zjutraj so bili vaščani zaskrbljeni, saj nihče več ni imel psa, da bi ga varoval pred roparji.

Pred Mijinimi vrati se je zbrala velika množica ljudi in vsi so kričali: »Mija, pomagajte, naši psi so izginili!«

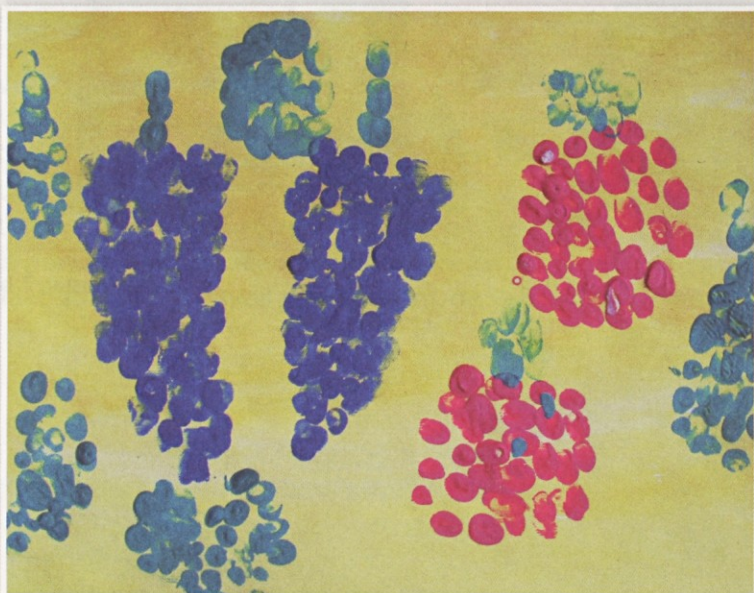
Mija je odprla vrata in ko je ugotovila, da so psi izginili, se je podala v pustolovščino. Najprej je poiskala sled za psi in v grmovju našla na smrt prestrašenega psička. Uspelo mu je pobegniti od gruče psov, ki sta jih ujela neznanca. Mija mu je pomagala, ga pomirila ter ga poslala domov.

Raziskovala je naprej, dokler je sledi pasjih tačk niso pripeljale do gradu groze, v katerega človek ni stopil že milijon let. Mija pa se ni prestrašila in je vstopila. Videla je veliko kletk, v katerih so bili zaprti psi. Na koncu hodnika so bila vrata, odprla jih je. Zagledala je najhujša roparja v vasi. Na srečo je nista videla in naskrivaj je poklicala policijo.

Pse je spustila iz kletk in jih odpeljala domov. Policija pa je opravila z roparjema.

Ljudje so bili Miji hvaležni, zato so ji podelili priznanje.

Teja Žugman, 4. a

Grozdk, Enej Brlek, 1. a, tempera

Ljubezen

Ljubezen je takrat, ko začutimo,
da ljubimo nekoga, ki nam je zelo pri srcu.
Ljubezen je stkana iz poljuba in prihaja iz srca.
Ljubezen je, ko se imamo radi.
Je le ena, zato je velika
in ne šteje denarja.

Denis Klemenčič, 4. t

Ljubezen je bistra in je velika.
Lahko je uspešna,
lahko je boleča,
zlahka nas lahko objame
in le ena je za vse.

Borut Požegar, 4. t

Ljubezen je lepa,
je sladka kot sladkorček.
O, ti deklica zala,
blaga si kakor srček.
Je ljubezen res ljubezen?
Začetek je lep. Kar tako naj ostane.
Ti, deklica, res si ta prava,
saj prikradla si se mi v srce.

Matjaž Kolednik, 4. t

Deklica ljubezni, Dominik Krajnc, 7. b, barvni linorez V2

Dogodek med počitnicami

Nedelja, 31. oktobra 2010

Zjutraj sem se zbudila zelo zgodaj, ura je bila 8.30. Oblekla sem se in zajtrkovala. Po zajtrku sem gledala risanke in pomagala mami. Potem smo imeli kosilo. Ko smo se najedli, smo vzeli sveče in vžigalnik. Šli smo na tri pokopališča. Najprej smo šli na staro, nato na novo rogozniško pokopališče in na koncu še v Destrnik. Ko smo prišli domov, se je že večerilo. Šla sem se preobleč in večerjat. V torbo sem si še pripravila šolske potrebščine.

Nekaj časa sem še brala knjigo Drežček in trije Marsovčki, nato pa sem sladko zaspala.

Rebeka Mlakar, 4. a

Jesenski gozd, Doroteja Jakop, 2. t, tempera

Moj dom

Naša hiša stoji v Bišu ob glavni cesti. Okrog nje imamo posajene ciprese. Za hišo so utica in brajde. Pred vhodom v hišo imam trampolin.

V naši hiši so tri stanovanja. V spodnjem stanovanju živi botrica. V srednjem stanujeta babica in dedek, na vrhu pa živi moja družina.

Zelo rad imam našo hišo, ker je moj dom.

Nejc Štumberger, 2. t

Moja muca

Moji muci je ime Mika. Ima sivobel kožušček in dolg košat rep. Rada se crklja. Lovi miši in včasih tudi ptičke. Najraje je brikete in mačjo hrano. Zelo ji ugaaja, ko jo božam. Spi v košari. Igra se z miško in vrvi-co.

Zelo jo imam rada. Ker živim pri cesti, me je strah, da bi jo povozil avto.

Nuša Arnuga, 2. t

Jesenski gozd, Lara Lovrenčič, 1. a, barvni pasteli

V Sloveniji leži kraj

V Sloveniji leži kraj,
nič posebnega,
vendar je zame raj.

Zelo je lepa ta moja vas,
pa naj bo toplo ali mraz.

V Trnovski vasi je moj dom,
nerad ga zapústil bom.
Tu se mama je rodila,
v šolo tukaj je hodila.

Obdana s hribi in z dolino,
v vasi se imamo fino.
Sta se Muršec in Gomilšak tu rodila,
znane pesmi zapustila.

Dere sn jaz mali bija,
sn se hitro navičija,
Slovenec sem, Slovenec sem,
ta pesem pa je še problem.

David Majcen, 7. b

Cvetoče drevo, Alen Lozinšek, 5 let, lepljenka, vrtec Destrniki

Gasilske vaje

Nekega dne, ko sem šla k šmarnicam, me je učiteljica vprašala, če bi sodelovala pri gasilskih vajah. Starši so mi dovolili in z veseljem sem jih obiskovala.

Med počitnicami smo skoraj vsak dan imeli gasilske vaje. Vodila sta nas gasilec David in pomočnica Anja. Z gasilskim avtom sta se pripeljala po mene in tudi po druge učence. Učili smo se različnih gasilskih spretnosti. Hitro je napočil dan, ko smo morali na tekmovanje. Vse je bilo kar precej strah. Zjutraj smo še imeli vaje, nato smo se odpeljali na tekmovanje. Tekmovali smo v različnih disciplinah. Nestrpno smo čakali na tekmo. Trudili smo se, da bi bili čim boljši. Naši nasprotniki so bili gasilci iz Desencev. Med čakanjem na rezultate smo šli na malico. Zmagala je nasprotna ekipa, saj je bila spretnejša od nas. Bili smo razočarani, ampak morali smo priznati svoj poraz. Takrat sem se spomnila na pregovor: »Pomembno je sodelovati, ne zmagati.« Ta dan si bom zapomnila za vedno, saj je bilo moje prvo tekmovanje in lepo doživetje.

Tjaša Vrečar, 4. a

Požar v gozdu

Nekega toplega dne se je medvedek Niko odločil, da bo priredil piknik. Šel je v gozd po kostanje. Nabral jih je veliko, saj je povabil veliko prijateljev. Piknik se je že skoraj začel in medvedek Niko je zakuril ogenj. Njegovi prijatelji so prišli in imeli so se zelo lepo, dokler se ni začelo večeriti. Žalostni, ker so morali domov, so se poslovili. Tudi medvedek Niko je šel utrujen spat. Pozno zvečer, ko so vsi sladko spali, je iz tlečega oglja nastal velik požar. Zanetila ga je majhna iskra, ki je padla na suho podrast. Živali so se prestrašile. Zbrale so se ter šle iskat vodo. Niso je našle. Še sreča, da je prišel medvedkov oče. Vedel je, kje je skriti potoček. Na pomoč so prišle tudi druge živali, ki jih je prebudil smrad ognja. Medvedkovi prijatelji so prinašali vodo, njihovi starši pa gasili požar. Ta je uničil veliko njihovih bivališč. Ko so požar pogasili, so odstranili uničene veje in skupaj so naredili nove domove. Utrujeni od dela so se odpravili k počitku.

Kristjan Murko, 4. a

Pohod na Borl

Najprej sem se zvečer pripravila. Potem sem se odpravila spat. Zjutraj sem vstala in pogledala skozi okno. Upala sem, da ne bo deževalo. In res ni. Ob pol osmih sem šla na postajo. Bilo je hladno. Ko so prišli še drugi, smo se pogovarjali o športnem dnevu. Pripeljal je avtobus in nas odpeljal v šolo. V avli so me čakale prijateljice. To so bile Nataša, Klara Benko in Anja Kumer Polanec. Spremljala sta nas učitelj Aleš in učiteljica Zvezdana. Odšli smo na avtobus. Sedela sem s Tejo. Nato smo se z vodičema sprehodili po Borlu. Opazila sem veliko malih živali. Malicali smo pri hiši, kjer so bile gugalnice. Hoja ni bila naporna, vendar smo komaj čakali, da se vrnemo na avtobus. Na pohodu je bilo lepo.

Tjaša Vrečar, 4. a

Krompirjeve počitnice

Moje počitnice so se letos začele en teden prej, ker sem šla v zdravilišče Rakitna, ki se nahaja blizu Ljubljane. Tam mi je bilo zelo všeč, ker so se vsak dan dogajale zanimive stvari. Obiskali smo hišico muce Copatarice, streljali smo z lokom, plezali po zelo visoki plezalni steni, obiskali smo palčkovo hišo. Opisala vam bom svoj najboljši dogodek – jahanje na konju. Do hleva, v katerem sta bila dva konja, me je pospremila sestra, ki skrbi za njiju. Tam smo izvedeli, da je kobila Mimi, za konja pa si žal nisem zapomnila imena, ker je tako dolgo in zapleteno. Pogledali smo si, kaj konji jedo in kje spijo, medtem pa so pripravili Mimi za jahanje. Šli smo v manežo, to je prostor, kjer lahko jahaš konje. Jezdili smo po dva skupaj. S Petrom sva bila prva na vrsti. Najprej sva jahala dva kroga, nato nama je Sebastjan vrgel žogo. Ko sva naredila pol kroga, nama je Julijan nastavil obroč in vsak je vrgel žogo dvakrat. Julijan je odnesel žogo in obroč Sebastjanu. Ko sva naredila pol kroga, je vsak trikrat vrgel žogo. Sebastjan pa je žogo obdržal. Do konca sta bila le še dva kroga. Ko je bil zadnji krog, pa sva zamižala in to je bilo najlepše. Nato sta jahala še Sebastjan in Julijan. To je bil zame prelep dogodek, ki ga ne bom pozabila.

Teja Žugman, 4. a

Zimska šola v naravi Kope

V ponedeljek, 31. 1. 2011, smo se učenci 6. razredov odpravili v zimsko šolo v naravi – na Kope. Do Lukovega doma smo se vozili približno 2 uri in 30 minut. Tam je bilo še več šol. Po kosilu smo se oblekli v smučarska oblačila in šli smučat. Učitelji so preverili našo smučarsko znanje, da so lahko oblikovali smučarske skupine. Vsak dan smo smučali dopoldan in popoldan. Dogovorili smo se, da bomo vsak dan pripravili Luka TV. V torek smo oddajo Luka TV pripravile deklice iz Destrnika, v sredo fantje iz Destrnika in v četrtek vsi učenci iz Trnovske vasi. Ves teden je potekala tudi igra »Skriti prijatelj«. Kdo nas je razveseljeval z lepimi mislimi, smo razkrili šele zadnji dan. Že prvi večer smo se odpravili na pohod na Črni vrh, najvišji vrh Pohorja. Nekaterim je bil ta pohod naporen, saj smo hodili približno 2 uri in pol. V torek nas je obiskal policist. Razložil nam je pravila na smučišču in povedal, kakšne nevarnosti prežijo na nas. V sredo smo smučali v večernih urah. Zelo smo se zabavali, saj smo takrat znali že vsi smučati. V četrtek smo tekmovali v veleslalomu. Izžrebali smo startne številke. Imeli smo se lepo, saj vemo, da je pomembno sodelovati in ne zmagati. Zvečer smo obiskali »disko«. Skupaj smo plesali, se zabavali in peli. Priredili smo tudi tekmovanje z OŠ Prevalje. Seveda smo zmagali mi. V petek smo šli smučat le dopoldan, saj smo se popoldne odpravili domov. Zelo smo veseli, da smo se udeležili zimske šole v naravi in zapomnili si jo bomo za zmeraj. Najlepše pa je, da smo se vsi naučili smučati in da smo se imeli zelo lepo.

Špela Sluga, 6. a

Lebdela sem

Nekega zimskega dne sva se z Damirjem vprašala, ali še živi Ledena kraljica. Popoldne me je vprašal, če jo greva obiskat.

»Dobra zamisel, a tam je prenevarno in premrzlo.«

Vseeno sva se odpravila. Pred odhodom sva si pripravila sendviče in pijačo. Opozorila sem ga še, naj hodi za menoj, saj sem starejša.

Ko sva prišla do ledenega gradu, me je Damir vprašal, zakaj je leden.

Rekla sem mu: »Saj je vendar od Ledene kraljice.« Potrkala sem in zagledala Ledeno kraljico.

»Kaj pa vaju je prineslo?«

»Hotela sva izvedeti, ali res obstajate.«

Ledena kraljica se je nasmejala, nato pa naju povabila naprej. Vprašala sva jo, ali zna res čarati.

»Pridita v dnevno sobo, vama bom pokazala, kako čaram.«

Šla sva z njo. Pogledala naju je v oči in vprašala, ali hočeva lebdeti. Prestrašeno sva odvrnila, da ne. Nasmejala se je in naju začarala v lebdenje. Na začetku se nisva zavedala, da lebdiva, a ko sva se, sva začela kričati.

Po kratkem lebdenju naju je strah minil in postalo je zanimivo. Pogledala sem na uro in videla, da je že sedem. Ledeni kraljici sem rekla, naj naju spet pričara nazaj, saj morava domov.

»Domov lahko kar poletita, saj se bosta sama spremenila.«

To se je res zgodilo, saj sem se zbudila doma in opazila, da so bile to le nore sanje.

Klara Kos, 4. a

Izlet v Bohinj

25.10. 2010 smo z družino odšli na Bohinj. S seboj smo vzeli najpomembnejše stvari in se odpeljali dogodivščinam naproti.

Spali smo v počitniškem domu, ki se je imenoval Na skalci ob Bohinjskem jezeru. Po prihodu smo se odpočili od dolge poti, ki je bila za nami. V omaro smo zložili prtljago. Ob pol enih smo šli v restavracijo na kosilo, kjer smo zelo dobro jedli.

Nato smo se vrnili v dom, kjer so nekateri že spali ali pa gledali televizijo. Zvečer smo gledali film Gospodar prstanov. Naslednji dan smo dopoldne počivali, saj smo se popoldne z gondolo odpravili na Vogel. Na začetku me je bilo malo strah. Tam nas je presenetil sneg. Ta dan ga je zapadlo kar 40 cm. Malo smo si razgledali okolico in ker je bilo zelo mrzlo, smo se kmalu vrnili nazaj v dolino. Bilo je zelo zanimivo. Nadaljevali smo z raziskovanjem te prelepe pokrajine. Odšli smo k slapu Savica. Do njegovega izvira smo morali prehoditi 553 stopnic. Utrujeni smo se vrnili v naš začasni dom. V jezeru smo še nahranili račke in odšli spat, saj smo se naslednje jutro vračali domov.

Na poti domov smo se ustavili na letališču Jožeta Pučnika in v Trojanah. Polni lepih vtisov smo se varno pripeljali domov. Želela bi, da bi takšen izlet še kdaj ponovili.

Hana Horvat, 5. a

Svet je pač tak

Nič več ni pravično današnji dan, *svet je pač tak*.
 Ljudje ne vedo, kje in kam, *svet je pač tak*.
 Denar jih vse bolj zapeljuje v greh,
 vedno bolj se obračajo vstran, *svet je pač tak*.
 Morda bi moralo kaj izginiti s sveta,
 a človek je človeku prodan, *svet je pač tak*.
 Vojne divjajo povsod okrog nas,
 za svobodo borimo se zaman, *svet je pač tak*.
 Kaj vse bi dali za majhen košček svobode,
 kaj vse, da bi odšli drugam, *svet je pač tak*.
 Naj družina bo glavna vrednota za vse,
 vsak ve, da težko je biti sam, *svet je pač tak*.

Mateja Korent, 9. a

Hej, nora sem nate

Hej, nora sem nate,
 prav noro zaljubljena vate.
 V mojem srcu ves čas kriči,
 ko pogledaš me ti.

Kaj naj zdaj,
 kako naj ti povem,
 da nora sem nate,
 prav noro zaljubljena vate.

Ti le smeješ se mi,
 ko ti povem,
 da nora sem nate,
 prav noro zaljubljena vate.

Kako to,
 da v šoli že vsi vedo,
 da nora sem nate,
 prav noro zaljubljena vate.

Ana Švarc, 8. b

Drevo v snegu, Karin Muršec, 1. a, tempera

Škrat, Nejc Mlačnik, 5 let, kombinirana tehnika, vrtec Destrnik

Zgodba lonca

Sem najlepši lonec v vasi, s posebnimi rdečimi pikami, ki jih imam samo jaz. Sedaj samevam na smetišču. Nekoč sem živel pri družini s tremi otroki. Ker se je družina odločila, da se bo preselila, so me odvrgli v smeti, saj sem dopolnil že 35 let. Uporabljala me je že njihova babica. Ko sem prispel na smetišče, sem bil zelo osamljen. Naslednjih nekaj dni je bilo zelo dolgočasnih, nato pa sem zagledal lonec, ki je prav tako izgledal osamljeno in žalostno. Želel sem se mu pridružiti, zato sem se hotel odkotaliti do njega. Naloga, ki sem si jo zadal, ni bila med najlažjimi, saj je bilo tam zelo veliko smeti. Na srečo mi je pomoč ponudilo staro, rjasto kolo. Potisnilo me je in odkotalil sem se do prijatelja, katerega družbe sem si močno želel. Vprašal sem ga, kaj se mu je zgodilo, da je tako žalosten. Odgovoril mi je, da ga je gospodinja zaradi majhne luknjice na trebuščku, zavrgla. Nato me je vprašal, zakaj sem jaz tukaj. Začel sem mu pripovedovati ...

Živel sem s prijazno družino, ki sem jo imel resnično rad. V meni so kuhali le najboljše jedi, kot so juha, marmelada, zelenjava ... Užival sem, ko so se otroci igrali z mano; uporabljali so me za boben, saj sem odlično zvenel. Vsak dan sem se imel prekrasno. Čez leta pa se je življenje ljudi zelo spremenilo. Družina me je vedno redkeje uporabljala, saj je na kosilo raje odhajala v bližnjo restavracijo. Tudi otroci so odrasli in igra je bila pozabljena. Iz dneva v dan sem postajal bolj žalosten, bolj sam. Nekega dne, ko se je zbrala vsa družina, nisem vedel, da jih vidim zadnjič, saj so me še isti večer odvrgli. Bil sem zelo zmeden, ker nisem poznal razloga. Vso pot do smetišča sem jokal ...

Anja Klasič, 8. b

Moja mama, Teja Marot, 3. t, tempera

Moja mama, Zala Arnuga, 3. t, tempera

Grozote sveta

Grozote sveta
vsak človek pozna.
Mračnost na dnu srca
se v mnogih preriva,
jim mnogo sreče izriva.

Kaj vse ti ljudje bi dali,
da lahko bi mirno zaspali!
Zatiskajo svoje uboge si oči,
da skrili solze bi,
a teh moč seveda skriti ni.

Mnogi si predstavljamo ne,
kako trdo lahko ima nekdo srce.
Ni mar mu, če človek reven je, ubog in mlad.
Pomembno takim trdosrčnim je,
da drug trudi zanj v mrazu in vročini se.

Ko takole pogledaš, vprašaš se:
»Ali ima dandanes sploh koga rad?«
V svetu vse večja revščina živi,
še otroke uboge spremlja v lačne dni.
Le kaj vse naj to pomenilo bi?

Damjana Žampa, 9. b

Sanje imajo ptice modre barve

Sanje imajo ptice modre barve,
da jih nihče ne opazi,
ko letijo po zraku v mraku.

Če se pa nam ptice dotaknejo lic,
sanje v hipu vstanejo iz bodic
in nas za roko povlečejo
do nebesnih zabavišč.

In kadar je sanjam še vedno hladno,
se k meni v posteljo skrijejo tako,
tako da jim je toplo in nič več hladno.

Žan Potrč, 4.a

Metulj, Nik Mitja Vajngerl, 3 leta, monotipija-zrcalni tisk, vrtec Destrnik

Sanje imajo kopalke z rumeno barvo

Sanje imajo kopalke z rumeno barvo,
da se lahko kopajo, ko obišejo ljudi
in vroče obale morskih delfinov.

Če se nam sanje dotaknejo rožic,
postanejo prijetne in prijazne kot mamina dlan
in še neznan stric daljav
nam, kot sorodnik, lice poboža.

In kadar je sanjam še zmerom vroče,
mimo naših src si odkrijejo odejo.

Teja Žugman, 4. a

Sanje imajo odeje z rdečimi vzorci

Sanje imajo odeje z rdečimi vzorci,
da jih ne zebe, ko obišejo severne medvede.

Če se nam sanje dotaknejo lic,
se smejemo kot smejčki in še
neznana prikazen se smeje
tako kot mi.

In kadar je sanjam mrzlo,
gredo v posteljo njihovo in
se pokrijejo čez glavo.

Rebeka Mlakar, 4. a

Moj motor hitro drvi,
vendar me včasih ne prehitijo,
ko ati za mano se zapodi.

Rebeka Mlakar, 4. a

Rokavičke, Jakob Rozman, 4 leta, izrezovanje
in lepljenje, vrtec Trnovska vas

Vožnja s štirikolesniki

Bila je nedelja, 24. oktobra, ko smo se z atijem in s stricem odpravili na vožnjo s štirikolesniki. Najprej smo rezervoar napolnili z gorivom in preverili, ali vse deluje. Nato smo odšli na vožnjo po gozdu. Tam nismo imeli sreče. Drevo nam je zaprlo pot, a ati in stric se nista kar tako predala. Ati je imel s seboj vrv, ki jo je privezal na deblo in ga komaj zvlekel s poti. Peljali smo se dalje, opazovali drevesa in še veliko drugih rastlin. V gozdu so včasih korenine in veliki potoki. Ko smo se bližali Stražem, mi je zmanjkalo goriva. Nismo vedeli, kaj bi storili, dom je bil še daleč, jaz pa brez goriva. Stric je šel iskat plastenko in jo tudi našel. Iz svojega štirikolesnika je ati nalil približno pol litra goriva. Doma smo štirikolesnike očistili. Tudi nas bi lahko kdo očistil, saj smo bili zelo blatni. Nato smo se poslovili.

Žan Potrč, 4. a

Med počitnicami

Te počitnice sem preživila v Velenju. Ves teden sem bila pri atijevem bratrancu Dušanu, pri Moniki in malem Aljažu. Ko sva zjutraj vstala, sva se umila, oblekla in pozajtrkovala. Nato sva se skoraj vse dopoldne igrala. Preden je šla Monika v službo, smo skupaj kosili. Če je bilo lepo vreme, smo se odpravili v bližnji park ali pa smo šli po nakupih. Dan je kar prehitro minil in že je bil tu večer. Spet sva se umila in preoblekla v pižame. Po večerji sva nestrpno pričakovala Monikin prihod iz službe. Vsak večer je bil nekaj posebnega, skupaj smo se veselili, se igrali, si pripovedovali zgodbe in šli potem utrujeni spat. Teh počitnic sem se zelo veselila in jih najverjetneje ne bom hitro pozabila.

Anja Kumer Polanec, 4. a

Tian Potrč, Vijolice, 2 leti, tempera, vrtec Trnovska vas

Tebi, ljubezen moja

V mojih očeh je ljubezni polno,
v tvojih očeh
pa dekle popolno.
Ko mislim,
da si me lepo pogledal,
spoznam,
drugo si zagledal.
Vsak dan moje te oko videti želi,
vsak dan moja roka po dotiku hrepeni.
Ko vidim te,
tako pozabim na vse,
kar mi v življenju kaj pomenilo je.
Tako sem ugotovila,
da se v meni spet ljubezen je rodila.
Velikokrat sva skupaj na hodniku,
se pogovarjava in se smejiva ...
A kaj, ko tebi vse prehitro se zdi,
in zdaj si v dvomih,
naj me vzameš ali ne.
Vedi, da tega ne zamerim ti.
Čakala te bom,
dokler tvoja ne bom.
Lepo mi je s teboj,
saj rad me imaš
in vem,
da me prizadel ne boš.

Anja Fladung, 8. a

Kurent, Tilen Lacko Kolar, 8. a, oljni pastel

Noč čarovnic

V temni črni noči,
lesketajoče se buče grozijo,
strašijo in bežijo.

Nas pa je strah
in se grozno bojimo,
zato k mami pohitimo.

Strahovi, adijo,
nič več se ne bojimo.

Čarovnice z metlami letijo
in se nam smejijo.
Ko noč čarovnic
gre mimo,
vsi od mame že hitimo.

Teja Žugman, 4. a

Drevo v snegu, Urška Šmid, 1. a, tempera

Naravoslovni dan

Pouk izven učilnice je zelo zanimiv, zato se takšnega dne zelo veselimo. V ponedeljek, 22. novembra, smo imeli četrti razredi obeh šol naravoslovni dan. Škoda, da je tega dne manjkala sošolka Sara. Zgodaj zjutraj smo se z avtobusom odpeljali na težko pričakovano potovanje.

Najprej smo si ogledali črpališče Skorba. Zagledali smo majhno hiško sredi gozdička. Nismo si predstavljali, da od tam prihaja voda v naše pipe. Gospod, ki nas je pričakal, nam je najprej povedal, kako pride voda v studenec. Najzanimivejše so bile ribice, s katerimi ugotovijo, ali je voda čista. Če bi bila voda zastrupljena, bi ribice poginile. Videli smo dva studenca, eden je bil globok celo 150 m. Navdušeni smo bili nad računalniško opremo, s katero ugotavljajo napake na vodovodnem sistemu. Komaj sedaj se zavedamo, kaj vse je potrebno, da iz naše pipe priteče čista voda, ki je res zelo dragocena tekočina.

Nato smo se odpeljali v Gorišnico do Dominkove domačije. Pred hišo sta nas pričakali vodički. Razdelili smo se v dve skupini. Ena si je najprej ogledala notranjost, druga pa zunanost hiše. Izvedeli smo, da je bila hiša zgrajena pred 350 leti. Pokazali so nam tudi gospodarsko poslopje in okolico. Vodički sta nam povedali veliko zanimivih stvari. Najzanimivejši so se nam zdeli določeni izrazi, ki jih danes ne uporabljamo več. Po končanem ogledu so nam podarili vejico sirka, iz katerega delajo metle, in njegovo seme, da si ga bomo lahko spomladi posejali.

Nazadnje smo obiskali še mizarsko delavnico Benko. Tam sta nas sprejela Klarin ati in dedi. Ko smo vstopili, so stroji zelo glasno ropotali. Najprej smo zagledali žago z velikim jeralnikom in brusilni stroj, v katerega gredo kar cela vrata. Potem smo vstopili še v lakirnico. Lakirali so na kovinski mizi, ki je bila že vsa popackana od barve. Na policah je bil zložen les, ki je čakal na barvanje. Najzanimivejši se nam je zdel stroj, ki je bil povezan z računalnikom in je vrezoval čudovite vzorce. Podarili so nam dele za škatli, na katerih sta bila napisa OŠ Destrnik in OŠ Trnovska vas, ki ju je stroj napisal pred nami. V šoli bomo škatli sami sestavili in ju dokončali. Darila smo bili zelo veseli. Na koncu smo Klarinemu dedku postavili nekaj vprašanj, na katera nam je z veseljem odgovoril. Pogoščeni smo bili tudi z bonboni in s sokom.

Z avtobusom smo se odpeljali v šolo. Ta dan je bil zelo poučen in imeli smo se lepo.

Učenci 4. a, ki obiskujejo dodatni pouk

Moja gazela

Hodim v glasbeno šolo in *prepevam*, samo za te.
Vsak teden novo mobilno kartico *zahtevam*, samo za te.
Kadar pride kaj narobe in ne veš dalje, kako in kaj,
zatečeš se k meni, da te *objemam*, samo za te.
Nikoli ne mine dan, da se ti ne bi smejali,
zato tvoje šale sedaj hitro že *dojemam*, samo za te.
Devet let že skupaj hodiva na isto šolo, sedaj še v isti razred
in vsako jutro za prepisati ti nalogo »*dévam*«, samo za te.
Ker ti raje po medmrežju brskaš, tebi mar ni, če učitelj napiše minuse ti tri,
zato jaz zate še *seštevam*, samo za te.
Ker komaj čakam, da spet še popoldne skupaj preživiva,
kolikor se hitro da, te dolge učne ure *odštevam*, samo za te.
Ker po pouku zunaj predolgo klepetava, pozabiva na čas,
vedno zadnji vlak domov *ujemam*, samo za te.
Ko končno le pridem domov, brž naloge naredim
in zraven mojih, kot tudi tvojih, močno se *pregrevam*, samo za te.
Ko vse to je končano, stečem za prenosni računalnik
in nato najin dnevni urnik *upoštevam*, samo za te.
Naslednji dan sonce posije kot bi mignil, morava v šolo
in jaz spet to neodgovornost tvojo z nalogo, *prevzemam*, samo za te.

Damjana Žampa, 9. b

To sem jaz, Tjaša Vogrin, 3 leta, tempera, vrtec Destrnik

Maska, Danijela Perkovič, 2. a, kaširanje

Lebdela sem

Vedno sem si zelo želela lebdeti. Mamo sem prosila, naj mi da zemljevid, na katerem je vrisana pot do Lebdivk. Ni mi ga hotela dati. Zato sem prosila očka in se je strinjal z mamo. Oba sta trdila, da Lebdivke začarajo vsakega, ki pride, tako da ni ne živ in ne mrtev. Ker nisem smela vzeti zemljevida, sem sklenila, da grem ponoči do babice. Ona mi vedno vse posodi ali podari.

Ko mi je mami zaželela lahko noč in odšla iz sobe, sem vzela vrv, ki sem jo imela skrito za igračkami.

Privezala sem jo na posteljo. V posteljo sem položila svojo punčko in jo pokrila čez glavo. Vrv sem na drugi strani vrgla skozi okno, nato sem se spustila po njej. Ko sem prišla na tla, sem šla v klet in vzela svoje kolo ter se odpeljala k babici. Preden sem vstopila, sem razmišljala, kaj če mi tudi babica ne bo posodila zemljevida. Pa kaj, bom pa prosila dedka. Pozvonila sem. Babica je odprla vrata in zaskrbljeno vprašala, kako to, da sem sama, saj bi morala že spati. »Že res, da bi morala spati, a k tebi sem prišla zaradi neke stvari, ki jo sicer imamo doma, a je ne smem vzeti. Sama sem zato, ker mi, če bi povedala, da želim iti k tebi, nikoli ne bi dovolili. Če bi vedeli, da sem tu, bi takoj prišli pome.« »No, Teja, kaj bi rada?« »Zemljevid, na katerem je pot do Lebdivk.«

»No, prav, posodila ti ga bom, samo počakaj, da ga poiščem.« Dala mi je zemljevid in odšla sem iskat dom Lebdivk. Proti jutru sem ga našla. Potrkala sem. Odprle so tri Lebdivke. Vse so lebdtele en palec nad tlemi. To je bilo pa tudi vse. Ko smo se pozdravile in se predstavile, je najstarejša rekla: »Ali veš, kako smo te vesele. Že 400 let ni bilo nikogar na obisk.« Nato so me povabile noter in mi postregle. Skupaj smo zajtrkovali in povedala sem, kaj želim. Preden smo se poslovile, si je najstarejša Lebdivka nataknila sončna očala in me pogledala.

Moja želja se je uresničila. Res sem lebdela. Poslovile smo se in odlebdela sem domov. Prišla sem še pravi čas, saj se oče in mama še nista zbudila. Za moje lebdenje ni vedel nihče. Tudi babica je pozabila. Jaz pa še lebdim, in sicer takrat, ko me nihče ne vidi. Lebdivke pa še danes izpolnjujejo želje po lebdenju.

Teja Žugman, 4. a

Klemen Žuran, Travniki v dežju, 2,5 let, akvarel, vrtec Destrnik

Jesen

Sonce je zašlo,
ptički se poslavljajo,
k nam prišla je že jesen
in z njo vetrič leden.

Listi v vetru poplesavajo,
pisane barve nam prinašajo,
klopotec na vrhu griča glasno ropota,
pri nas doma pa ogenj v kaminu prasketa.

Temne in dolge bodo zdaj noči,
skupaj z naravo odpočili si bomo tudi mi.

Primož Prigl, 9. b

Metulj, Staša Fridl, 1. t, lepljenka

V Tuniziji

Pogovarjala sem se s sestro, ki je del letošnjega dopusta preživela malo drugače, in sicer s prijateljicama. No, pa pogledjmo, kako so se imele in kaj vse so tam počele.

Kje in s kom si bila na dopustu?

S prijateljicama Tanjo in Sabino na Djerbi.

Kako ste potovale?

Z letalom iz Ljubljane.

Kakšno je tam okolje in kakšni so ljudje?

Pokrajina se precej razlikuje od naše. Najvišji vrh na Djerbi meri 54 m. Zaradi morja in peščene plaže je tudi podnebje drugačno. Rastlinstvo se razlikujejo od našega, največ je palm in kaktusov. Domačini so znani kot zelo dobri trgovci. So zelo prijazni ljudje, prevladuje pa muslimanska vera.

Kakšno je bilo vreme?

Prva dva dni je bilo nekoliko vetrovno, naprej pa smo imele vsak dan sončno. Temperatura je bila povprečno 35 °C.

Kakšna je njihova hrana in kaj ste jedle?

Zajtrk je primerljiv z našim. Jedli smo marmelado, rogljičke, pili kavo, čaj. Za kosilo in večerjo so nam pa pripravljali svoje specialitete. Nekatere stvari so bile zame nekoliko pikantne.

Kje ste spale in kakšna so bila stanovanja?

Spale smo v hotelu Jasmina. Sobe so bile čiste, opremljene pa s pohištvom v nekoliko starinskem slogu.

Tam ste bile en teden, verjetno ste se s kom spoprijateljile?

Da, z natarjem, ki je stregel pri naši mizi. Spoznale smo tudi nekatere druge ljudi v hotelu in nekaj igralcev odbojke na plaži.

Kako ste se sporazumevali?

Večinoma v angleščini, malo pa tudi v nemščini.

Med dopustom si imela tudi rojstni dan. Kako si ga preživela v Tuniziji, ali so ti pripravili kakšno presenečenje?

Rojstni dan sem preživela nekoliko drugače kot bi ga verjetno doma. Zvečer smo se odpravile zabavat, v lokalu so me pogostili s koktajlom in z glasbo.

Če bi imele priložnost, ali bi se vrnile v Tunizijo?

Zagotovo si želim še odpotovati na Djerbo, saj je bilo res noro in nepozabno.

Anja Fladung, 8. a

Petelin, Urška Švarc, 3. t, trganka, lepljenka

Bela štoklja

Sem bela štoklja. Imam dolg oranžen kljun in črno-belo perje. Moje noge so dolge skoraj en meter. Živim na Hrvaškem, v vasici, ki se imenuje Čigoč.

Neke noči so se začele podirati hiše, otroci so jokali in jaz sem ostala brez dimnika. Nekdo je zavpil: »Vojna!« Ampak jaz tega nisem znala razvozlati. Ko se je moj dimnik podrl, sem letela in letela, dokler nisem prišla do stolpnice. Tam sem zadremala, vendar nisem dolgo spala, ker je nekdo poslušal naglas glasbo, drugi gledal televizijo, tretji pa so se prepirali. Potem sem odletela na morje. Tam sem zagledala dimnik, pristala sem ter si odpočila. Ko se je spustila noč, me je zaslepila svetloba. »Kaj je pa zdaj to!« sem zaklicala. Odletela sem naprej.

Nameravala sem v živalski vrt. Na poti do tja sem zagledala šolo z napisom Internet klub. Šla sem vanjo in videla otroka, ki je tipkal po računalniku. Zagledala sem svojo sliko in v članku je pisalo, da v Čigoču ni več vojne. Takoj sem odletela na Hrvaško. Na poti sem srečala jato štokelj. Vprašala sem jih, kam gredo. Povedale so mi, da gredo v Čigoč. Ko smo prispele tja, sem zadremala kar v drugem gnezdu.

Maruša Benko, 3. t

Polje s cipresami - po van Goghu, Robi Vajskopf, 9. b, tempera

Snegec se poslavlja

Pada, pada, vije, vije stare krhke veje,
sneg se joče, sonce skače in se sladko smeje.
Čakaj, čakaj snegec beli, da te sonce ujame,
skupaj z njim bosta odletela v lepe sončne kraje.
Hi, hi, ha, ha ptički so veseli,
zdaj s pomladjo skupaj lepo bodo peli.

Špela Cafuta, 5. a

Moj ati

Mojemu atiju je ime Mitja, piše se Benko. Star je 32 let. Po poklicu je avtomehanik. Visok je 175 cm in tehta 80 kg. Ima podolgovat obraz, ki ga obkrožajo temno rjavi lasje. Njegove oči so zeleno sive. Nad očmi ima črne obrvi. Nos ima podolgovat. Ima posebno znamenje, to so brazgotine od opeklin. Rad kolesari. Najraje obleče športna oblačila in obutev.

Maruša Benko, 3. t

Moj kuža Piki

Moj kuža Piki je majhen. Je črno rjave barve. Spi v starem sodu, ker v pasji uti ni hotel. Hrani se s hrano iz konzerv in briketi. Star je 8 let. Ima velika špičasta ušesa, zato ga včasih kličemo netopir. Z njim se igramo. Piki je tudi bolan, zato dobiva vsak dan tablete. Imam ga zelo rada.

Urška Švarc, 3. t

Pomoč otrokom po svetu, Teja Žugman,
4. a, kombinirana tehnika

Pomoč otrokom po svetu, Klara Benko, 4. a, kombinirana tehnika

Pust (govorni nastop)

Pust ali fašenk, kot mu pravimo v naših krajih, je najbolj norčavi čas v letu. Takrat se ljudje sprostijo, se našemijo v razne podobe in rajajo brez zadržkov. Tudi jaz sem se odločila, da bom v tem času spremenila podobo. Obraz si bom namazala s črno barvo, zobje mi bodo potemneli, na nos si bom narisala veliko bradavico. Oblekla si bom dolgo črno haljo. Svoje lase bom skrila pod dolgo, črno-belo lasuljo. Na glavo bom poveznila še velik koničast klobuk. Ne smem pozabiti na glavno stvar. V roke bom vzela veliko brezovo metlo. Z njo bom nagajala ljudem, pometala poredneže na kup in če mi bo metla vžgala, se bom z njo vozila po zraku. Seveda, govorim o vreščenci čarovnici, katere se vsi bojijo. Toda jaz bom spadala v skupino prijaznih čarovnic, zato ne bom v strahu, da bi me sežgali na grmadi. Torej, prijatelji moji, ne bo se me treba bati, še vedno bom Gaja Pergar.

Gaja Pergar, 3. t

Moj pes

Ime mu je Don. Star je 2 leti. Kupili smo ga v Ljutomeru. Je mešanec med nemškim in škotskim ovčarjem. Je zelo hiter. Ima velika ušesa. Ima črno, belo in rjavo dlako. Je zelo velik pes. Čuva nam domačijo. Hranimo ga z briketi, mlekom, kruhom ... Zelo rad ima sladkarije in sadje. Rad se igra z žogo, mačko in mano.

Amadej Murko, 3. t

Sejalec - po van Goghu, Larisa Mahorič, 9. a, tempera

Moja žival, Aleks Selinšek, 1. t, risanje

Opis muce

Doma imamo muca Mikija. Star je eno leto. Ima daljšo dlako in je sive tigraste barve. Njegova glava je velika in lepa, z majhnim ploščatim smrčkom, okrog katerega rastejo brčice. Izgleda debel, verjetno zaradi svoje puhaste dlake. Sicer pa tudi veliko pojé. Zelo rad ima klobase in brikete Whiskas. Rad je v naši družbi in je zelo prijazen.

Lucija Jančič, 3. t

Krava

Krava je zelo velika žival. Ima veliko glavo, telo in noge. Premika se s štirimi nogami. Živi v hlevu. Poleti se hrani s travo in krmo, pozimi pa s krmo ter travno in koruzno silažo. Razmnožuje se tako, da enkrat na leto povrže telička. Imamo jo, da nam daje mleko. Posebnost krave je, da nam daje dvakrat na dan mleko in enkrat letno povrže telička.

Aljaž Fras, 3. t

Jesensko drevo, Maša Gregorc, 4 leta, trganka, vrtec Destrnik

Dedkova zgodba

PISMO SMRTI

Bila je pomlad in z bratom sva uživala na naši domačiji, kjer sva imela vsega dovolj. Četudi je bil brat kar precej starejši od mene, sva bila skoraj neločljiva. Najino otroško razigranost je kmalu razblinila novica, da se je začela vojna in da vanjo vpoklicujejo vse moške, starejše od 15 let. Moj brat je 15 let dopolnil že prejšnje leto in njegova dolžnost je bila, da se bori za svojo domovino, domovino, ki je bila na robu propada.

Vedel sem, da zna streljati, pravzaprav je bil zelo dober, vendar se je v meni pojavil nek občutek, nek glas, ki mi je pravil, naj ga prepričam, da ostane in ne odide. Morda se takrat nisem zavedal, kaj domovina sploh pomeni, saj se je on takoj odločil, da bo v boj odšel. Njegove odločitve nisem razumel in ko sem ga vprašal, zakaj, mi je odgovoril: »Če moram umreti, bom umrl kot junak, ki se bori zase in za svojo družino.« Z njegovim odhodom se je veliko spremenilo. Ko pa je čez nekaj dni v vojsko odšel še oče, se mi je svet preprosto podrl in pomislil sem, da brez njiju ne bom preživel.

Mama in sestra sta veliko prejkali in ker nisem razumel, zakaj sta morala brat in oče oditi, mi je mama začela pripovedovati o človeku, krivcu za nastalo vojno. Pripovedovala mi je o Hitlerju ali firerju in o njegovem zlobnem ter sovražnem odnosu do Judov in nas, Slovanov. Na koncu je s težkim srcem in s solzami v očeh povedala, da je malo možnosti, da se oče in brat iz vojne vrneta živa. Moja prva misel ob teh besedah je bila, kaj bom brez očeta, kaj bom brez brata? Oba sta bila moja vzornika, dajala sta mi smisel in oba sem imel neizmerno rad.

Nekaj mesecev sem živel v velikem strahu, da bi prispelo tako imenovano »pismo smrti«, o katerem so ljudje v tistih časih veliko govorili. Ker pa ga po enem letu ni bilo, sem pomislil, da se bosta morda le vrnila. Vendar so se kmalu začele širiti novice o množičnem pobijanju Judov in Slovanov. Ponovno so se v meni vzbudili strah, groza in slabi občutki. Minili sta dve leti, odkar sta brat in oče odšla, ko je poštar prinesel pismo. Pismo, ki sem se ga najbolj bal, saj sem vedel, kaj v njem piše. Prinašalo je novico o smrti brata, človeka, kateremu sem vedno zaupal vse svoje otroške želje, neizvedljive ideje in sanje. Čeprav sem bil star samo 6 let, me je jemal resno in mi pomagal, kolikor je mogel. Druga novica, ki jo je pismo prinašalo, je bila, da je oče hudo ranjen in da bo v nekaj dnevih prišel domov. Čez tri dni je oče res prišel, vendar je zaradi okužbe ran in hudih bolečin po dveh tednih umrl. Po prihodu nam je, kolikor je le mogel, pripovedoval o grozotah na bojišču in smrti brata, ki so ga ustrelili Nemci.

Gotovo bi za bratovo in očetovo smrt moral odgovarjati marsikdo, vendar vem, da ju to ne bi obudilo. Želim pa si, da se grozote in bolečine, ki sem jih doživljal kot majhen otrok, ne bi nikdar več ponovile.

Po pripovedovanju Janeza Korenta zapisala Mateja Korent, 9. a

Lončki, Ines Horvat, 8. a, flomaster

Pouk na Ptuju (doživljajski spis)

Zjutraj sem prišla zelo hitro v šolo. Ko se je ostalim učencem začel pouk, smo 4. razredi dobili malico in odšli na avtobus. Sedela sem s Klaro. Zapeljal nas je na parkirišče pod ptujskim gradom. Do gradu smo morali peš. Na poti smo videli skladišče, kjer je grof hranil zaloge.

Nato smo se razdelili v dve skupini, saj so bili zraven tudi učenci iz 4. t razreda.

Najprej smo si ogledali orožje. V prvem prostoru smo videli razne vrste pušk. Nekatere so bile le za posebne priložnosti, druge so bile manjše. Nato smo si ogledali oklepe in ugotovili smo, da so bili ljudje včasih precej manjši. Razstavljen je bil tudi kip, ki je bil oblečen v viteza. Vodička nam je povedala, da so fante začeli vzgajati za viteze že pri sedmem letu. S sošolkami smo se pogovarjale, kako so se lahko borili v oklepu, ki so ga nosili. Razstavljeni so bili še meči in sulice raznih velikosti ter oblik. En meč so uredili tako, da lahko vsak obiskovalec preveri, kako so težki. Nekateri so ga dvignili, a jaz ga nisem.

Nato smo si ogledali še razstavo glasbil. S pritiskom na različne gumbe smo lahko slišali, kako zvenijo. V drugem prostoru smo videli tudi bobne. Tukaj so kip preuredili v bobnarja, oblečenega v oblačila, ki so jih nosili nekoč, okrog vratu pa je imel obešen boben. V naslednjem prostoru so bile razstavljene kitare. Nekatere so bile podobne današnjim, druge so bile zelo drugačne. Ogledali smo si še razstavo pihal. Eno je bilo zelo staro in izvedeli smo, da je v Sloveniji razstavljeno samo v tem muzeju.

Potem smo prišli do sobe z različnimi klavirji. Eden je za igranje potreboval zrak. Nato smo si ogledali prostore, v katerih sta živel grof in grofica s svojimi otroki. Videli smo razne portrete grofov, grofic in njihovih otrok. Grof je imel svojo sobo in grofica svojo. V sobah se je lahko delalo le to, kar je bil njihov namen. Ves čas smo morali hoditi po preprogi. Različne poslikave na stenah so bile zelo lepe. Ker še takrat niso poznali stranišča, so imeli pod posteljo »kahlo«, ki so jo zjutraj izpraznili kar skozi okno. Na stropih smo opazovali prečudovite lestence. V kuhinji je bila velika miza, saj sta grof in grofica imela veliko otrok. V gradu sta imela tudi prostor, v katerega sta ob nedeljah hodila k maši. Nazadnje smo videli maske, ki so jih nosili nekoč. Tako je potekal naš ogled gradu. Vsakemu priporočam, da si Pokrajinski muzej Ptuj-Ormož ogleda.

Teja Žugman, 4. a

Mama, Aleks Selinšek, 1. t, risanje

Moj Frankenstein, Nika Matjašič, 5. a kolaž

Snežni kristali, Leja Murko, 5 let, tuš na mokro podlago, vrtec Destrnik

Simoničeva domačija

Simoničeva domačija stoji v Trnovski vasi. Stara je več kot 200 let. Zgrajena je bila leta 1787. V notranjosti si lahko ogledamo črno kuhinjo in krušno peč. Zraven hleva sta še gumla in listjak. Hiša je butana. Trnovska vas je ponosna na lepo ohranjeno Simoničevo domačijo.

Teja Marot, 3. t

Simoničeva domačija

Simoničeva domačija stoji v Trnovski vasi. Zgrajena je bila leta 1787. Stara je več kot 200 let. Je cimprana koča. V notranjosti sta krušna peč in črna kuhinja. Na drugi strani hiše je gumla, listjak, štala in drvarnica. Zdaj je hiša že nekaj časa prazna.

Veliko ljudi si ogleda domačijo. Včasih bi si radi odnesli kak spomin, a zdaj še to ni mogoče.

Lucija Jančič, 3. t

Simoničeva domačija, Zala Arnuga, 3. t, risanje z ogljen

Ptice, Tjaša Fuks, 2,5 let, odtiskovanje dlani, tempera, vrtec Destrnik

Požar pri babici

Nekega oktobrskega dne smo slišali sireno gasilcev, ki so drveli proti hiši moje babice. Takoj smo se odpeljali k njej. Ko smo se približali hiši, smo videli gasilce prostovoljnega društva Destrnik in Desenci. Poveljnik nas ni spustil naprej. Gasilci so z vodo polivali hišo in hlev. Nato nam je poveljnik povedal, da so izvedli le vajo. Mesec oktober je mesec požarne varnosti in vsako leto imajo pri nekom mokro gasilsko vajo.

Hvala bogu da, je bila samo vaja in upam, da pri moji babici nikoli ne bo gorelo.

Sara Horvat, 4. a

Počitnice

V petek, ko sem prišel domov, sem videl, da pri babici in dedku na hiši odkrivajo streho. Hitro sem se preoblekel in odhitel pomagat. V nedeljo, ko sem se zbudil, sem zajtrkoval in šel pogledat, če so že prišli delavci.

Celotno streho so prekrili z deskami in jih prekrili z nepremočljivo folijo. Bili so zelo hitri, zato so še lahko zabili letve.

V ponedeljek, ko sem se zbudil, sem se hitro umil, oblekel in odhitel pomagat polagat opeko. Delo je potekalo zelo hitro.

Po čiščenju okolice, je nekaj časa ostalo tudi za igranje nogometa in računalniških igrlic.

Počitnice so zelo hitro minile.

Žan Čuš, 4. a

Jež

Jež ima bodice. Je majhen. Živi v gozdu. Jeseni si nabere listje za zimo. Z bodicami se brani. Je hruške. Veste, je zelo zanimiv.

Luka Caf, 2. a

Zaklad

Kapitan Klemen in njegov prijatelj David sta se odpravila po zaklad. Na poti sta videla drugo ladjo. Premagala sta sovražnike in odplula naprej. Potem sta zagledala obalo. Tam sta iskala zaklad in ga našla. Z njim sta odplula nazaj domov.

Klemen Klobasa, 2. a

Zima

V gozdu je bila zima. Živali so bile žalostne. Niso imele dovolj hrane. Naslednji dan je Julija prinesla živalim hrano.

Stela Muršec, 2. a

Mišje povestice

Živela je miška. Imela je svetel kožuh. Živela je pod drevesom. Nekega dne ji je zmanjkalo hrane. Rekla je: »Kaj pa zdaj, ko nimam hrane?«

Naenkrat je prišel zajec. Vprašal je: »Zakaj jočeš?«

Miška je odgovorila: »Nimam hrane.«

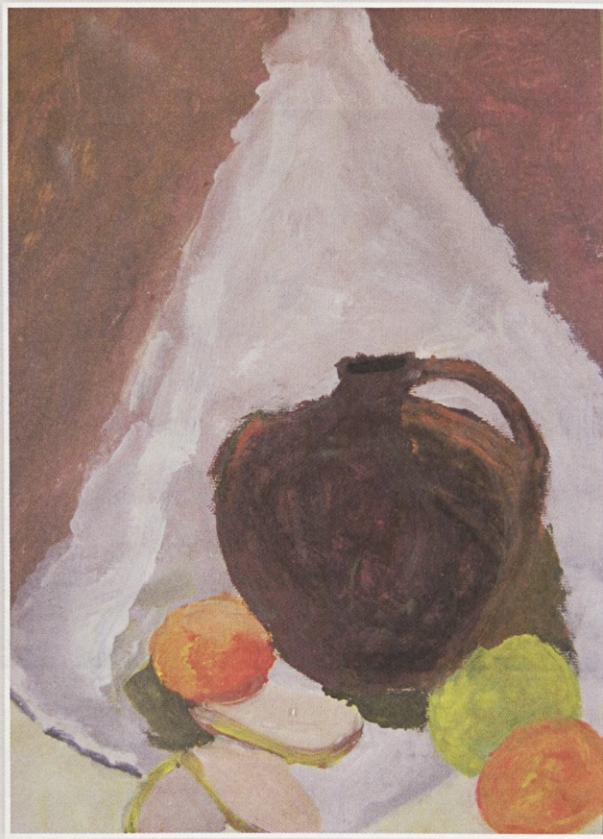
Zajec reče: »Tam na travniku so ljudje imeli piknik in so pustili sir.«

Miška reče zajcu: »Hvala, zajec.«

Metka Fridl, 2. a

Sončnice - po van Goghu, Liljana Roškar, 9. b, tempera

Tihožitje s kruhom, Anja Klasič, 8. b, tempera

Miška potepinka

Nekoč je živela miška, ki se je rada potepala. Nekega dne je zašla v temen gozd, kjer je prebival strašen volk. Ko je miška to izvedela, je hitela iskat zatočišče pred njegovimi ostrimi zobmi. Med potjo je srečala jazbeca, ki ji je pomagal iz gozda. Ker je miška bila potepinka, je odšla na največjo goro in tam je prebivala dolge dni.

Luka Caf, 2. a

Na kmetiji, David Sluga, 2. a, grafika

Dežuje, Gašper Piškur, 2. a, tempera, flomaster

Spoznavajmo države EU

Turistično društvo Ptuj in Mestna občina Ptuj sta v soboto, 7. 5. 2011, na Ptuj organizirala prireditev v počastitev 7. obletnice vstopa Slovenije v EU in 66. obletnici osvoboditve Ptuja.

Za sodelovanje v kulturni prireditvi so bile povabljeni osnovne in srednje šole s Ptuja in širše okolice. Povabilu se je odzvala tudi naša šola, ki je sodelovala že na lanski prireditvi, na kateri so učenci predstavili državo Nizozemsko. Letos so predstavili znano osebnost iz te države.

Eden največjih nizozemskih slikarjev je bil Vincent van Gogh. Živel je v drugi polovici 19. st. Velja za enega največjih postimpresionistov. Vseskozi je živel v revščini in na robu eksistence. V času življenja je prodal samo eno sliko, tako da je v glavnem živel samo od skromne bratove pomoči. Enajst let po njegovi smrti so njegove slike razstavili v Parizu in van Gogh je čez noč postal slaven ter zelo iskan. Njegove slike so med najdražjimi na svetu.

Učenci devetih razredov so pri pouku likovne vzgoje, pod vodstvom učitelja Janka Mariniča, poustvarjali Van Goghove slike. Le-te smo na predstavitvi obesili na stojnico. Pred stojnico so učenci uprizorili »živo sliko« – Jedci krompirja. Rok Čeh, Barbara Petrovič, Primož Prigl, Larisa Pukšič in Damjana Žampa so se prelevili v like s slike. Sedeli so pri mizi, jedli kuhan krompir, pili kavo, nad njihovimi glavami pa je bila obešena svetilka (»lehterna«). Filip Kranjc (Vincent) je slikal in »jedci krompirja« so se počasi preselili na njegovo platno. Vincentov brat Theo (Alen Čuček) je številne mimoidoče, ki so se ustavljali pri naši stojnici, seznanjal s tem, kaj in koga predstavljamo ter jim podelil prospekt, na katerem je bil predstavljen slikar in njegove slike. Na odru sta »Vincent« in »Theo« prebrala tri, od okrog 600 pisem, ki sta si jih izmenjala v svojem življenju.

Prireditev se je zaključila v ptujskem Europarku, kjer so učenci, stoječ pred zastavo »svoje« države, spustili v zrak balone.

Mentorica: Ivanka Kramberger

Dan EU, Naša stojnica

Dan EU, Nastop

Dan EU, Jedci krompirja

Veter v laseh

Za ta spis sem se odločila, ker sem soboto preživela v šoli s prijateljicami in športom. Potekalo je športno tekmovanje, imenovano Veter v laseh. Na izbiro smo imeli veliko športov. Odločila sem se za tri, a mi pri dveh ni uspelo osvojiti medalje. Pri igri med dvema ognjema sem najprej imela dober občutek, saj je žoga velikokrat brez uspeha letela mimo mene. Nato pa je učenec iz šestega razreda ulovil žogo in me zadel. Dober občutek je kar naenkrat izginil. Tekmovala sem še v streljanju na tarčo, a tudi tukaj nisem bila uspešna. Dvakrat sem še nekako zadela, potem pa ni več šlo. Ponovno je sledil poraz. S sošolkami smo se tako zaigrale, da sem popolnoma pozabila na tekmovanje iz skoka v daljino. Na srečo me je učiteljica spomnila, da se moram preizkusiti še tam. Pohitela sem do animatorjev, ki so skrbeli za to skupino. Tokrat mi je pa uspelo. Pri tej disciplini sem osvojila medaljo. Seveda tega nisem pričakovala. Animatorji so mi čestitali, za medaljo pa sem se zahvalila. Vsakdo, ki me je pogledal, je videl samo bleščeče oči in širok nasmeh na ustih. Preživela sem lepo in sončno soboto.

Nataša Ozvatič, 4. a

Vulkan 4. in 5. t

Vulkan, 4., 5. t

Izdelali smo EKO vrečke.

Ustvarjamo pri krožku UPI

Spoznali smo poklic mizarja

Najmlajši nogometaši na tekmovanju na naši šoli

Najboljšim - najlepša nagrada

Gibalno oviran učenec 6. a razreda
na tekmovanju v atletiki

Regijske prvakinje v nogometu

Združena ekipa dečkov in deklic, ki so nastopali
na tekmovanju ŠKL nogomet. Osvojili so 3. me-
sto.

SONČNI GRIČ

Zbrala in uredila: Lilijana Pisar, prof.

Koordinator: mag. Drago Skurjeni

Besedila v tujem jeziku: Mateja Miklošič, prof.

Jezikovni pregled: Nina Laki, prof., Mateja Miklošič, prof.

Likovna oprema: Janko Marinič, prof.

Tehnična oprema: Jernej Feguš, prof.

Naklada: 400 izvodov

Tisk: Založba Rokus Klett d. o. o.

Za donirana sredstva se zahvaljujemo podjetjema PIKAPOKA d. o. o. Ptuj in Pomurski založbi d. o. o. Murska Sobota.

Domoznanski oddelek

371

SONČNI GRIČ

2010/2011

KNJIŽNICA IVANA POTRGA PTUJ

373.3(497.4 Destrnik-Trnovska vas)

6010305

COBISS •